

vilde i det hele Bybefolkningen ikke have noget imod; det staar jo ogsaa for deres Vedkommende i Loven, men det er for dem, der have for langt til Herredskontoret, af Interesse at faa en Nærværelse i selve Sognet. Det er kun det, der har hørt os bort fra Herredsfogeden. — Endelig er der § 8. Der antede den højtærede Minister over, at der ikke var sat noget om, i hvilke Tilfælde Overøvrigheden skulde kunne meddele denne Bevilling, saa det altsaa kunde ske efter frit Skøn, og at det dog maatte være for meget usvar at lægge paa Overøvrigheden. Det kan være. Det er for øvrigt en Indvending, der ogsaa gælder § 1, 3dje Punkt, at Overøvrigheden kan omstøde rette vedkommendes Nægtelse. Der staar heller ikke noget om, i hvilke Tilfælde det kan ske. Det staar heller ikke i den nugældende Lovgivning; i Forordningen af 30te April 1824 § 3 Nr. et eller andet staar det ligesom her uden nærmere Angivelse. Derimod ved jeg nok, at i den ældre Lovgivning — D. L. 3—16—4, tror jeg det er — staar der, at Overøvrigheden kan omstøde Nægtelsen, naar der er „stellig Marsag“. Vi have ikke ment, at der var nogen Fornøjelse ved at bibeholde en saa vag Betegnelse som den, og derfor have vi heller ikke ment, at der i § 8 var Grund til at sætte noget om, i hvilke Tilfælde Overøvrigheden kunde give Bevilling; et saa almindeligt Udtryk har ingen Værdi, men det er for os ikke noget Hovedpunkt. — Det var mine Bemærkninger til den højtærede Minister. Hvis den højtærede Minister har noget at bemærke dertil, skal jeg gerne frasalde Ordet paa dette Tidspunkt.

Justitsministeren (Rum p): Et Par ganske korte Bemærkninger vil jeg tillade mig at gøre. Med Hensyn til mine Betragtninger om Egttepagter, saa sigtede de ikke til, at Egttepagter gif ud paa at forbeholde Hustruen Særeje med Hensyn til, hvad hun indfører, men til andre Bestemmelser, som ikke ere ganske ualmindelige i de Egttepagter, der konfirmeres af Ministeriet, nemlig Bestemmelser, som gaa ud paa, at det af Hustruen indførte skal være Særeje, og tillige paa, at det efterhaanden i Livernes Løb suppleres ved det, som Manden erhverver. Paa dette Punkt er det, jeg mener, der kommer Bestemmelser ind, som kunde være mis-

lige over for Tredjemand, og det er den Slags Bestemmelser, som Justitsministeriet ikke har været tilbøjeligt til at gaa ind paa at konfirmere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at saaledes som det erede Medlem refererede min Formands Udtalelser, ligger der vistnok nogen Misforstaaelse til Grund; det forholder sig sikkert ikke ganske saa, at min Formand vilde have været ligegyldig paa dette Punkt. — Hvad angaar Bemærkningerne med Hensyn til § 8, er det, jeg havde for Øje, ikke egentlig nærmere Regler for Overøvrigheden. Tilfældet er jo et ganske specielt, nemlig, at det synes at være Meningen, at disse Bevillinger skulle udleveres uden videre gratis. Derved mener jeg, at man kommer meget let ind paa at gøre Bestemmelsen om Rundgøvelserne upraktisk, idet det nemlig saa vil blive almindeligt blot af Hæstværts-hensyn at erhverve disse Bevillinger. Jeg sagde derfor, at jeg lagde ikke videre Vægt paa, om det blev Overøvrigheden eller Justitsministeriet, der gav Bevillinger, men at jeg vil finde det hensigtsmæssigt, om man i alt Fald i de almindelige Tilfælde kom til at betale lidt Gebyr derfor. — Med Hensyn til Forordningen af 5te Mars 1734 skal jeg bemærke, at der dog er nogen Grund til at stille Enken anderledes end den ugifte Pige. Det er jo nemlig ikke enhver ugift Pige, Bestemmelsen gælder for, men det er kun den ugifte Pige, der er Mø, som kan paaberaabe sig et givet Egtteftabsløfte, og derfor synes jeg, at Bestemmelsen i Forordningen af 5te Mars 1734 § 5 er naturlig, naar den siger: „Enke bør lige saa vel værge sin Ære som sit Gods“.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Jeg skal saa ikke forfølge mine Bemærkninger videre over for den højtærede Justitsminister. Jeg skal kun sige, at det ganske vist heller ikke har været min Tante, at Bevillingen i § 8 skulde være gratis. Det er maaske en Fejl ved Udfættelsen, men det kan man jo nærmere komme ind paa.

Hvad angaar de Udtalelser, den højtærede Kultusminister kom med over for Forslaget, maa jeg begynde med at udtale min Forundring over, at den højtærede Minister nu lige som i Formenten at kunne udtale, at Forslagsstillerne jo ikke havde kunnet mene,